

fantje vi z mano“ mu je zmed veselih, zmed milih pa ena Potočnikovih iz „Slave Marije“ nar bolj dopadla, tudi Potočnikoviga „Planinarja“ se ni mogel dosti naslišati; vsi slovenski napevi (viže) sploh pa so mu zavoljo miliga duha, s katerim močno v serce poslušavca segajo, kar zlo dopadli. Pa ga res tudi ni večiga veselja, kakor ob svitli tihi noči po Jezeru se voziti in Jurja z Janezam in še s kakima dvema pevcama vred domače pesmi péti poslušati. Naj tega veselja nihče ne zamudi, ki na Jezero pride!

Drugi dan zgoodej sva se peljala po jezeru na Blejski grad in v cerkvico Matere Božje —

»Tjè na otók z valóvami obdáni,
V danášnjih dnévih bóžjo pót Marije;
V dnu zád stojé snežnikov velikáni,
Poljá, ki spréd se sprósti, lepotíje
Ti káže Bléski grad na lévi stráni,
Na désni gríčík se za grícam skrije.
Dežéla krájnska nima léps'ga krája,
Ko je z okóljšno tá, podóba rája!

Resnico teh besed našiga pevca Prešerna mi je moj Dunajčan, vès ginjen, poterdil. Prijazni oskerbnik Blejske grajšine, gosp. Mertlič nam je razkazal vse poslopja stariga gradú, od kodar je pogled krog in krog zares nebeški! — Ravno taka se je godila mojimu Dunajčanu na otoku, kjer cerkev device Marije stoji; — ni se mogel nagledati rajskiga kraja. Cerkvica je kej prijazna in lepa; — ravno je k sv. maši pozvonilo. Z veliko pobožnostjo bi bila tudi mi dva na tem presvetim mestu molila, ko bi nas ne bile dve reči vedno motile: orglar na koru in pa stréžnik (ministrant) pri sv. maši.

V eno mero so bučale orgle, kakor de bi bili vsi mehovi spušeni bili, in brez postanjka je orglar vedno in na vès glas le eno gonil. Med povzdigvanjem, sim mislil, bo vunder káj prenehal, de se bojo ušesa spočile — pa tudi ne! Ta orglar gotovo ni bral, kar gosp. Majer v svoji cerkveni pesmarici *) (ki bi jo mogel vsak orglar imeti) tako lepo in razložno od petja in orgljanja v cerkvi pišejo, rekoč: „orgle naj rahlo (piano) pojó; rahlejši je, lepši je! sicer vse petje poderó; še pevec sam sebe ne sliši“ i. t. d. — Zakaj ni Juri orglar v ti cerkvi, ki je tolikanj obiskana od domačih in ptujih ljudi; on, ki vse druge orglarje pod koš dene?! — Drugo, kar se je nama posebno nespodobno zdélo, je bilo, de je strežnik pri sv. maši v golih srajčjih rokavih gospodu mašniku stregel. — Pri takim sv. opravilu se spodobi, de je tudi ministrant, čeravno ne v cerkveni obleki, saj vès oblečen: to terja čast, ki smo jo Bogú in službi Božji dolžni. Kmet ima pruštof, gosposki pa sukno, de jo oblečeta, kader gresta po opravku od hiše; javalne jih bojo pustili, ko bi hotla v golih rokavih h kakimu velikimu gospodu iti; — ali sv. maša ni nar vikši, nar svetejši opravilo? Pri možkih ostane srajca, naj bo še tako čedna, vedno le spodnja obleka, enaka spodnjim hlačam; s spodnjo obleko se pa ne spodobi k oltarju stopiti. Mojimu Dunajčanu, ki še nikjer kaj taciga ni vidil, se je ministrant v srajci kaj smešen in nespodoben zdel! — Naj bojo ti prijazni opomini vsim tistim cerkovnikom (mežnarjam) rečeni, kateri samí ali katerih otroci ali hlapci Klančnikoviga „napeljevanja k lepimu zadržanju in pobožnimu življenju“ nišo brali.

(Dalje sledí.)

Vunajne novice.

9. dan pretečeniga mesca — pripoveduje Graški

*) Pesmarica cerkevna od gosp. M. Majerja se dobi povsod za 24 kraje.; napevi (viže) za orgle k pesmarici pa veljajo 36 kraje. Pisatelj.

časopis Stiria — je bila v neki večerni fantovski šoli blizo cerkve sv. Petra v Rimu delitva daril pridnim šolarjam, kar prideta dva v plajše zavita gospóda v šolo, in se vsedeta med druge tú pričijoče poslušavce. Noben ju ni porajtal, in že je hotel šolski vodja delitvo daril s pregovorom začeti, kar je eden pričijočih zapazil, de nepoznana gospóda sta svéti Oče Papež in njih tajnik, kardinal Pikolomini! Kdo more popisati začudenje in veselje, kteriga so učeni in učenčki na ves glas zdej naznanje dali, de so jim sveti Oče Papež toliko čast skazali! Vse je hrepenelo svetimu Očetu — kterimu so clo male šole pri sercu — roke, noge in plajš kušniti, takó de so učeni dosti opraviti imeli, veselo družinico k pokoju spraviti. Svéti Oče so s prijazno besedo potem nagovorili učence in jih k zmirej veči pridnosti spodbodli; učenike pa so pohvalili. Na zadnje so podarili učenikom zlate, učencam pa sreberne svetinje. — Bog daj srečno vladarstvo tacimu Papežu veliko veliko let! —

V Ljubljanskim ilirskim listu smo brali, de je naš domorodni misijonar v Afriki, gosp. Ignaci Knob-leher, iz svete dežele zopet v Aleksandrijo nazaj prišel in de bo tú do druge polovice tekočiga mesca ostal, od koder se misli potem skozi Egipt in Nubijo dalje podati.

Zlate bukve.

Anton Gerkman, po domače Stele, iz Kamnika je s pomočjo Jožefa Tevča 24. dan Kozoperska lanjskiga leta iz dereče Bistrice rešil Antona Fröhliha, po domače Jamabirta, ki bi bil brez te pomoči utonil. Po oznanilu Ljubljanske kresije od 16. tekočiga mesca je dobil zató Anton Gerkman, ki je po utonjenca v vodo skočil navadno darilo 25 gold., Jožef Tevč pa očitno pohvalo deželnega vladarstva. — Mi pa zapišemo imena obéh v zlate bukve.

Urno, kaj noviga?

(V Lincu) se že konjsko mesó na prodaj dobiva. Poglavarstvo zgorne avstrijske dežele je prodajo po navadnih navadah dovolilo; funt veljá 2 ali 2 kr. in pol. (Od gada pičen otrok) je v Radolški komisii na Gorenskim unidan umerl.

(Velki zbor Goriške kmetijske družbe) je bil 7. dan tega mesca. Presvitli Nadvojvoda Janez so bili pričijoči, zató se je čez 100 udov skupej zbralo.

Popravik.

V „hvaležnim spominu“ poslednjiga lista v 4. verstici 15. reda namest blagodarja béri blagodarja.

Vganjka zastavice v poslednjim listu je: Zató, kér je njegova lastna mati.

Današnjimu listu je perdjan 11. dokladni list — in pa trinajsti del kemije.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani		V Krajuju	
	26. Rožniga cveta.		21. Rožniga cveta.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače....	3	17	3	25
1 > > banaške....	3	20	3	38
1 > Turšice.....	2	12	2	18
1 > Sorsice.....	2	52	—	—
1 > Rēži.....	2	36	2	38
1 > Ječmena.....	1	47	1	50
1 > Prosa.....	1	53	2	1
1 > Ajde.....	1	51	1	50
1 > Ovsa.....	1	4	1	13